

GỌI NGƯỜI ĐI

(Tặng những người dân thân đầu tranh cho dân tộc)

Hun hút người đi giữa bụi hồng
Ràng đi để rửa hận non sông
Ràng đi là thách trời sương gió
Là thách mưa giăng, thách bão bùng
*

Là đã coi thường nỗi khổ đau
Và không coi nặng mộng công hầu
Gian nguy thôi đã không thành chuyện
Thì có hề chi nữa biển dâu !
*

Là đã cho đi cả chính mình
Không màng phú quý, chuộng thân vinh
Giữa khi chán vạ người thiên hạ
Tiền bạc, công danh, lợi ích mình !
*

Là có trái tim đã thiết tha
Thương dân thương nước, xót cho nhà
Ra đi vá mảnh càn khôn để
Trời sáng bình minh, đất thắm hoa ...
*

Dù biết đường đi ấy sẽ dài
Dẫy đầy bão tố, lấm chông gai
Có sao, hay dấu sao đi nữa
Vẫn chẳng sờn lòng, nhụt chí trai !
*

Tắt thắt rồi đây, chính nghĩa ơi !
Bất di bất dịch, luật muôn đời
Xưa nay gian ác tiêu tàn cả
Chẳng lọt qua đâu, tấm lưới Trời !
*

Quê Mẹ người đi sẽ trở về
Đuốc thần rực lửa đốt cung mê
Cờ vàng dân Việt chiêu hồn nước
Muôn cánh tay chung một nguyện thề !

Ngô Minh Hằng

Trang Blog: <http://thongominhhang1.blogspot.com.au/>

www.vietnamvanhien.org